

Εγώ καταληστεύω καθημερινά τον πολίτη αυτής της χώρας.

Εγώ τον φέρνω κάθε τέλος του μήνα σε απόγνωση,
όταν συνειδητοποιεί ότι δεν θα μπορέσει να ανταπεξέλθει στις
οικονομικές του υποχρεώσεις.

Εγώ τον αναγκάζω να δουλεύει εξαντλητικά ωράρια
(αρκετές φορές και ανασφάλιστος) αφήνοντάς του χρόνο μόνο για
να κοιμηθεί.

Εγώ καταπατώ βασικά εργασιακά του δικαιώματα,
που έχουν κατακτηθεί με αγώνες και αίμα και τον υποχρεώνω να
εργάζεται ακόμα και τα Σαββατοκύριακα.

Εγώ οργάνωσα την απάτη με το χρηματιστήριο
και αφαιμάξα τις οικονομίες χιλιάδων οικογενειών...

Εγώ είμαι, τέλος, η ρίζα του κακού, η τερατογέννεση,
η αιτία για την παρακμή της κοινωνίας.

Αποσπάσματα από την απάντηση του
Γιάννη Δημητράκη
στις δηλώσεις του πρώην υπουργού
Δημόσιας Τάξης, Βύρων Πολύδωρα
και στον χαρακτηρισμό του ως
“ληστή του κοινού ποινικού δικαίου”

*Στεκόμαστε αλληλέγγυοι ό'όλους,
ατομικά ή συλλογικά επανακτούν αυτά που νόμιμα μας
κλέβουν οι εξουσιαστές.*

Οι Τράπεζες

«Τι είναι η ληστεία μιας τράπεζας μπροστά στην ίδρυσή της»

Δάνεια, κάρτες, τόκοι, κατασχέσεις... ο ρόλος της τράπεζας είναι γνωστός σε όλους. Ως στυλοβάτης του καπιταλιστικού συστήματος, η τράπεζα πουλάει και αγοράζει χρήμα, χρήμα κλεμμένο από όλους μας.

Σαν γνήσιος νταβατζής πουλάει 'προστασία' στο παραγόμενο κεφάλαιο του καθενός μας εγγυώμενη την ασφάλεια των χρημάτων μας. Ο πλούτος που συσσωρεύεται στους λογαριασμούς της επενδύεται στη συνέχεια για περαιτέρω αύξηση του κέρδους της.

Πέρα από την αμύθητη περιουσία που συγκεντρώνουν, είτε με την μορφή χρήματος και χρυσού, είτε με τη μορφή ακινήτων και επενδύσεων, οι τράπεζες διαθέτουν άλλο ένα ισχυρό όπλο συντήρησης της εξουσίας τους στο καπιταλιστικό σύστημα. Αποτελούν τον κύριο διαχειριστή πλούτου εντός και εκτός συνόρων, εμφανιζόμενες ως η μόνη διάυλος ανταλλαγής κεφαλαίου που είναι νομικά αποδεκτή.

Έτσι κάθε υπηρεσία την οποία η τράπεζα προσφέρει την χρεώνει δημιουργώντας απόθεμα που στη συνέχεια επενδύεται χωρίς την πιθανότητα ρίσκου που περιέχουν τα εύκολα αναλήψιμα- επενδυμένα από τρίτους κεφάλαια. Αυτό διότι τα χρήματα αυτά δεν οφείλει να τα επιστρέψει σε κανένα οπότε αδιαφορεί πλήρως για το εάν θα αποσβεστούν ή όχι. Κλασσικά παραδείγματα είναι οι χρεώσεις κατά την ανάληψη χρημάτων από ATM μέσω του συστήματος ΔΙΑΣ, το κόστος της έκδοσης κάρτας ανάληψης ή οι χρεώσεις για την πραγματοποίηση μιας μεταφοράς χρηματικού ποσού μέσω τραπεζικού λογαριασμού. Τα κέρδη αυτά είναι αφορολόγητα.

Αυτά για τους έχοντες. Για όλους τους υπόλοιπους που προσπαθούν να αγγίξουν τους ρυθμούς κατανάλωσης που επιβάλλουν τα σύγχρονα πρότυπα διαβίωσης, υπάρχουν τα δάνεια. Δάνεια που στόχος τους είναι η υποθήκευση της ζωής επιβάλλοντας μηνιαίο χαράτσι.

Έτσι νομιμοποιείται η εκμετάλλευση στις ζωές και στις συνειδήσεις όλων μας ως αναπόδραστη συνθήκη. Συνθήκη που εξυπηρετεί τους καπιταλιστές που πλουτίζουν από κάθε εκμεταλλεόμενο μετατρέποντας τον ανθρώπινο μόχθο σε υπεραξία.

Όμως κάπου εκεί είναι που χάνεται το νόημα της ζωής. Η μισθωτή σκλαβιά εξαντλεί σώμα και πνεύμα αποδυναμώνοντας ενδεχόμενες αντιδράσεις. Εξουθενώνει το άτομο και ταυτόχρονα το ωθεί να τα δεχτεί ως μόνο μέσω επιβίωσης και εκπλήρωσης μιας σειράς πλασματικών ονείρων.

Όνειρα που παρουσιάζονται από τους καπιταλιστικούς μηχανισμούς ως ανάγκη για κατανάλωση και ιδιοκτησία. Έτσι διατηρείται η τωρινή κατάσταση που μετατρέπει τον άνθρωπο σε γρανάζι ενός συστήματος. Σύστημα που κάνει τους πλούσιους πλουσιότερους και τη ζωή φτωχότερη.

Μ' αυτές τις ψευδαισθήσεις γαλουχούμαστε απ' τη νεαρή μας ηλικία. Όμως υπάρχουν κάποιοι που επιλέγουν να ζήσουν έξω απ' αυτά τα πλαίσια. Κράτος και εξουσία κάνουν ότι περνάει από το χέρι τους θέλοντας να επαναφέρουν όποιους τους αμφισβητούν στην νομιμότητα.

Ένας τέτοιος τρόπος που επιλέγουν κάποια άτομα για να αποδράσουν απ' αυτή την σάπια κανονικότητα της μισθωτής σκλαβιάς είναι και η ληστεία μιας τράπεζας. Με ρίσκο την ίδια τους τη ζωή και την ίδια τους την ελευθερία κινούνται επιθετικά απέναντι σε ένα όργανο επιβεβλημένο από το κεφάλαιο. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει πως ήμαστε αδιάκριτα αλληλέγγυοι σε όλους/όλες που αποφασίζουν να κινηθούν με τον παραπάνω τρόπο. Το χρήμα άλλωστε είναι ένα επιβεβλημένο μέσο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί με πολλούς τρόπους. Συνεπώς οι ερωτήσεις που μας ενδιαφέρουν είναι το «πώς» και το «γιατί».

Παρατηρώντας την εντατική προσπάθεια των ΜΜΕ να αφαιρέσουν τα κίνητρα και την ιδεολογία μέσα απ' τις επαναστατικές πράξεις, παρουσιάζοντάς τες σαν ωμή βία, θεωρούμε πως κάποια πράγματα πρέπει να ξεκαθαριστούν.

Το χρήμα δεν αποτελεί φετίχ μας. Δεν μπορούμε τα το φάμε ούτε να το φορέσουμε, αλλά αποτελεί τον μόνο κοινά αποδεκτό τρόπο απόκτησης αγαθών και υπηρεσιών. Ο Γιάννης Δημητράκης δεν ήθελε λεφτά για κρουαζιέρα στο Σαν Τροπέ, για πιο μεγάλες ζάντες στην Πόρσε του, ή για να 'χει καλύτερο τραπέζι στα μπουζούκια. Ο Γιάννης Δημητράκης δεν είναι μέρος αυτής της σάπιας νεοελληνικής ονειρώξης. Η Ατομική Επανάκτηση ως κίνητρο ληστείας μιας τράπεζας στοχεύει στην απόκτηση του χρήματος ως μέσο διαβίωσης, για έναν άνθρωπο που συνειδητά αρνείται την μισθωτή σκλαβιά.

Η Ατομική Επανάκτηση δεν μπορεί να είναι η ιδεολογία του καλοπερασάκια. Μπορεί όμως να είναι κομμάτι της αντίληψης του ελεύθερου ανθρώπου.

Είμαστε μαζί με όσους/όσες αρνούνται να ανταλλάξουν τα όνειρά τους για έναν μισθό.

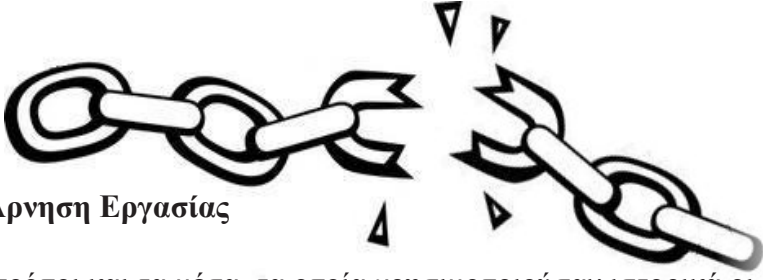
Υπάρχουν κι άλλες/άλλοι που δεν δέχονται το ψέμα του καταναλωτισμού, και την ιεράρχηση χρήματος και αγαθών πάνω απ' τις ζωές μας. Αδειάζουν ράφια απ' τα σούπερ-μάρκετ και μοιράζουν τα προϊόντα στις λαϊκές, παίρνουν πίσω τα κλεμμένα και ενισχύουν σκοπούς με πραγματική ουσία. Αυτή είναι η έννοια της Απαλλοτρίωσης.

Είμαστε δίπλα σε όσους/όσες δίνουν σάρκα στα πιο ωραία παραμύθια.

Από τις κινήσεις αυτές οι μόνοι που ζημιώνονται είναι αυτοί που κλέβουν τη ζωή και τον χρόνο μας. Ως γνωστόν, οι τράπεζες έχουν ασφαλισμένους όλους τους λογαριασμούς τους, και δεν πλήττεται κανένας από 'μας.

Απέναντι σ' ένα σύστημα οργανωμένης σήψης, καθένας διαλέγει το δρόμο που θα πορευτεί. Ευχόμαστε καλό ταξίδι σ' όσους/όσες διαλέγουν τον λιγότερο περπατημένο.

Για την Άρνηση Εργασίας

Οι τρόποι και τα μέσα, τα οποία χρησιμοποιούσαν ιστορικά οι άνθρωποι για να επιτεθούν στην νόμιμη εκμετάλλευση και αδικία, ώστε να ορίσουν με αξιοπρέπεια τον δικό τους δρόμο στη ζωή είναι πολλοί και διαφορετικοί. Άλλοτε ατομικά και άλλοτε συλλογικά όταν χρησιμοποιούνται από άτομα που έχουν επίγνωση τις θέσης τους ως εκμεταλλεζόμενοι, θέλοντας να καταστρέψουν την εκμετάλλευση, αυτά τα μέσα, περιέχουν τον σπόρο της αμφισβήτησης του υπάρχοντος.

Η άρνηση να «εργαστείς», είναι ένα αδιαμφισβήτητο μέσο για την χειραφέτηση του καθενός, ενώ αποτελεί ένα και μόνο από τα εργαλεία που μπορεί να χρησιμοποιήσει κάποιος στον συνεχή αγώνα για απελευθέρωση από κάθε εξουσία, ξεκινώντας από μία από τις πιο βάρβαρες, αυτή της ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ.

Η ελεύθερη σωματική και πνευματική εργασία σε αντιδιαστολή με τη μισθωτή σκλαβιά, αποτελεί μέσα στα πλαίσια της κοινωνίας μέσο κάλυψης αναγκών και προσφοράς στο σύνολο των μελών της. Μια κοινωνία, χωρίς ιδιοκτησία, με συλλογική διαχείριση των μέσων παραγωγής, όπου ο καθένας θα προσφέρει σύμφωνα με τις δυνατότητες του και να απολαμβάνει σύμφωνα με τις ανάγκες του.

Θα θέλαμε ο κάθε άνθρωπος να βοηθάει το σύνολο της κοινωνίας εκτελώντας, την εργασία που τον ενδιαφέρει και ταυτόχρονα να βοηθιέται από άλλους ανθρώπους, που και αυτοί ελεύθεροι θα έχουν επιλέξει αυτό με το οποίο θα ήθελαν να ασχοληθούν.

Δεν θέλουμε να υπάρχουν άνθρωποι που δουλεύουν αντί για τους άλλους, ούτε άνθρωποι που ζουν από την δουλεία άλλων, χωρίς οι ίδιοι να προσφέρουν ποτέ.

Έτσι λοιπόν, όταν λέμε στον σημερινό καπιταλιστικό κόσμο άρνηση εργασίας, εννοούμε άρνηση εκμετάλλευσης, άρνηση της υποτίμησης της ζωής σε μια σειρά από αυτοματοποιημένες αγγαρείες, αυστηρά καθορισμένες από την ύπαρξη της δουλείας. Εννοούμε, την άρνηση μας να σκοτωνόμαστε στην δουλειά, για να πλουτίζει το κάθε καθίκι αφεντικό, παράγοντας εμείς οι ίδιοι μεγαλύτερο κέρδος γι' αυτόν και ταυτόχρονα μεγαλύτερη φτώχεια και δυστυχία για εμάς.

Όσο η εργασία θα έχει την παραπάνω διαστρεβλωμένη σημασία, προς όφελος των αφεντικών όπως σήμερα, τόσο θα υπάρχουν και εξεγερμένες συνειδήσεις που δεν (θα) ανέχονται τη συνθήκη αυτή, ως αναγκαίο μονόδρομο και θα αναζητούν συνεχώς τα μονοπάτια εκείνα της άρνησης, που οδηγούν στο ξεπέραςμα αυτού του άδικου συστήματος, στον δρόμο προς την ελευθερία.

Η άρνηση της εργασίας, δεν σημαίνει αυτόματα και άρνηση των καπιταλιστικών σχέσεων εκμετάλλευσης, ούτε άρνηση της εμπορευματικής κοινωνίας στο σύνολο της.

Το να επανακτήσεις (και δικαίως) αυτά που σου ανήκουν από τους νόμιμους κλέφτες, ληστεύοντας μια τράπεζα ή παίρνοντας πίσω λίγα από αυτά που έχει κλέψει ένας καπιτα-ληστής, δεν είναι ικανό να προκαλέσει αναταράξεις στο οικονομικό σύστημα εκμετάλλευσης, εάν αυτό δεν συνοδεύεται από μια συνολικότερη αμφισβήτηση του υπάρχοντος, από ένα ξεπέραςμα των καταναλωτικών σχέσεων αλλά και των πλαστών αναγκών που το ίδιο, το οικονομικό σύστημα γεννά.

Έτσι λοιπόν, η κάθε πράξη από μόνη της δεν μπορεί να σημαίνει τίποτα, αλλά παίρνει κάθε φορά νόημα από το υποκείμενο που την επιλέγει.

Αν κάποιος ληστέψει μία τράπεζα, προσδοκώντας να αγγίξει το καταναλωτικό όνειρο από το οποίο μέχρι πριν ήταν αποκλεισμένος, τότε όχι μόνο δεν έχει πλήξει στο ελάχιστο την σάπια κοινωνία της αλλοτρίωσης, αλλά έχει γίνει και ο ίδιος κομμάτι της.

Η ληστεία μιας τράπεζας ή κάθε καπιτα-ληστή, φαίνεται να είναι μια από τις πιο συνειδητές – επαναστατικές πράξεις, αφού είναι δίκαιη εφόσον οι μόνοι που πλήττονται είναι αυτοί οι οποίοι απομυζούν καθημερινά όλους εμάς νόμιμα.

Δεν είναι όμως η μόνη!

Η δυναμική συλλογική και ατομική στάση μέσα στους χώρους εργασίας, η ταξική και κοινωνική αλληλεγγύη, το σαμποτάζ και οι άγριες απεργίες, είναι και αυτά μερικά πολύ σημαντικά μέσα, στον αγώνα ενάντια στο απάνθρωπο σύστημα του καπιταλισμού, στον αγώνα για την κοινωνική και ατομική επανάκτηση της κλεμμένης μας ζωής.

Η Ιστορία

Στις 16 Γενάρη του 2006 πραγματοποιείται ληστεία στην Εθνική Τράπεζα στην οδό Σόλωνος στο κέντρο της Αθήνας. Και ενώ οι ληστές αποχωρούν ήσυχα και ωραία, ο φρουρός τους ακολουθεί έχοντας ειδοποιήσει τους μπάτσους, οι οποίοι μπάτσοι στη συνέχεια τους κυνηγούν ρίχνοντας σφαίρες, αδιαφορώντας για το πλήθος που βρίσκεται στην περιοχή και για το ότι είναι μέρα μεσημέρι.

Κατά τη συμπλοκή, όπου προηγείται ο τραυματισμός και ενος λαχειοπώλη από σφαίρα μπάτσου, ο Γιάννης Δημητράκης πέφτει στο έδαφος βαριά τραυματισμένος. Ακολουθούν στιγμές, όπου οι μπάτσοι, ενώ ήταν κάτω δεμένος και τραυματισμένος, τον χτυπούσαν και οι πρώτες βοήθειες του δόθηκαν όντας σωριασμένος στο έδαφος και δεμένος πισθάγκωνα.

Ακολουθεί η μεταφορά του στη Μ.Ε.Θ του Γενικού Κρατικού Νοσοκομείου της Αθήνας. Ενώ ο Γ. Δημητράκης χαροπαλεύει, ο Διώτης, κόντρα σε κάθε ηθική, προσπαθεί να του αποσπάσει κατάθεση. Εκεί όμως, ο εισαγγελέας θα συναντήσει τη σθεναρή αντίσταση του νοσηλευτικού προσωπικού και μερικών από τους γιατρούς, με αποτέλεσμα ο Διώτης να μην κάνει χρήση των ανακριτικών μεθόδων του.

(Όπως είναι γνωστό, ο Διώτης ήταν προϊστάμενος εισαγγελέας στην υπόθεση της 17N και αρχηβασανιστής του Σάββα Ξηρού.)

Παράλληλα, τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ, αρχίζουν μια επιχείρηση τρομοϋστερίας, εμπλέκοντας άτομα του συγγενικού και φιλικού περιβάλλοντος του Γιάννη στην υπόθεση της ληστείας. Μιλάνε για μια ανύπαρκτη ομάδα, τους “Λιστές με τα μαύρα”, η οποία υποτίθεται πως απαρτίζεται από τον Γ.Δημητράκη και άλλους τρεις αναρχικούς, οι οποίοι παρουσιάζονται στα δελτία ειδήσεων ως επαγγελματίες εγκληματίες γνώριμοι της ασφάλειας. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, διασπείρουν ψέμματα και συνδυάζουν τη ληστεία με ένοπλες Επαναστατικές Οργανώσεις. Τα φερέφωνα της κρατικής εξουσίας (ΜΜΕ) από την αρχή, βοηθούν στη δημιουργία κλίματος, χωρίς να έχουν απολύτως κανένα στοιχείο και διαστρεβλώνουν την αλήθεια. Αποκορύφωμα αυτής της επιχείρησης, ήταν τα εντάλματα σύλληψης των τριών ακόμα αναρχικών και η μετέπειτα επικύρησή τους με 600.000 ευρώ.

Τον Ιούλιο του 2007 γίνεται η δίκη για την ληστεία στη Εθνική Τράπεζα, όπου ο Γ. Δημητράκης καταδικάζεται στην εξοντωτική ποινή των 35 χρόνων και 6 μηνών. Στη δίκη κατηγορείται για ακόμα 6 ληστείες, για 2 απόπειρες ανθρωποκτονίας και μια συνέργεια σε απόπειρα ανθρωποκτονίας. Για τις 6 επιπλέον ληστείες αθώνεται, ενώ για τις απόπειρες ανθρωποκτονίας και τη συνέργεια καταδικάζεται με μοναδικό στοιχείο, ότι έριξε μια σφαίρα στον αέρα, τη στιγμή που οι μπάτσοι άδειασαν τρεις γεμιστήρες.

Στις 9 Δεκεμβρίου 2009 επρόκειτο να γίνει το εφετείο. Για ακόμη μια φορά η αστική δημοκρατία και η δικαιοσύνη της, δείχνουν το πραγματικό τους πρόσωπο. Με διάφορα κόλπα αρνούνται την έγκαιρη μεταγωγή του Δημητράκη στον Κορυδαλλό από το Δομοκό, για να προετοιμάσει μαζί με τον δικηγόρο του την απολογία για το εφετείο. Το οποίο τελικά δεν γίνεται και αποφασίζεται ο Δημητράκης να μεταχθεί σε φυλακή, όπου ο συνήγορός του θα έχει εύκολη πρόσβαση.

Το εφετείο έχει οριστεί για τις 6 Δεκέμβρη 2010.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΩΣ ΟΡΟ ΖΩΗΣ ΤΗΝ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ
ΟΡΙΖΟΥΝ ΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΞΗ ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΚΥΡΗΓΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ